

Romfilatelia:
Crăciun
2020

5

Personalități
ale Ilfovului

9

Fișă de
localitate -
Cernica

10-11

Info
CCD
Ilfov

12

condeie Ilfovene

Nr. 39 | decembrie 2020 | Publicație de cultură

Ziua Națională, marcată discret și sobru în Ilfov

(pagina 7)

(pagina 3)

Ciolpani (Piscu)

Muzeu-Atelier dedicat ceramicii și altor tehnici tradiționale de lucru cu pământul

„Măgurele Science Park“
a obținut autorizația de funcționare

(pagina 3)

Clubul „Ecran - Util“, centru de îndrumare pentru cinefilii din București și Ilfov

Dovedindu-se un puternic „focar“ de educație și cultură cinematografică, cineclubul „Ecran-Util“ al fostei Case de Cultură a Sectorului 1 (prescurtat EU), a început să fie foarte căutat de iubitorii celei de a-7-a arte, ceea ce a făcut ca într-un timp relativ scurt creațiile realizate în cadrul lui să se numere printre cele mai apreciate din țară. Numeroasele premii obținute la festivalurile și concursurile naționale de cineamatori o atestă. Au fost desigur munca entuziastă și talentul membrilor săi, dar și îndrumarea competentă de care ei au beneficiat în tot timpul, realizată de mari nume precum regizorii Lucian Bratu, Andrei Blaier, David Reu și Alecu G. Croitoru, Bob Călinescu și criticii de film Călin Căliman, Eva Sârbu, nume binecunoscute publicului de film, care s-au întâlnit cu regularitate cu cei care veneau la

„Ecran-Util“ pentru a-și întregi cultura cinematografică și pentru a-și încerca ei înșiși talentul în domeniul artei filmului. La „E-U“ își desfășura activitatea secția de artă cinematografică, condusă de Lucian Bratu, a „Școlii Populare de Artă Cinematografică“. Concomitent, însă, operatorul Gheorghe Demeter, de la Televiziunea Română, ținea de două ori pe săptămână cursuri de inițiere pentru operatorii începători în ale filmatului. Dacă introducerea și perfecționarea în tainele realizării filmului constituie un punct absolut necesar, făcut cu plăcere, nu înseamnă că cei care au trecut deja la producerea unor scurt-metraje nu mai au nevoie de sfatul atent al specialiștilor. Tocmai de aceea la „E-U“ funcționa și un centru metodologic unde cineasții și criticii, cineamatori, vizionau filme în cadrul „Cineclubului Contemporanul“ ca apoi să

le discute, să le supună unei dezbatere critice. Luni după-amiază, deci, unul sau mai mulți regizori profesioniști stăteau la dispoziția regizorilor și operatorilor amatori pentru a le da sfaturi la obiect. Din februarie 1972, încă o inițiativă lăudabilă a făcut ca „E-U“ să devină un fel de centru de îndrumare a celor interesați de film din București și Ilfov: lunar avea loc stagiunea bucureșteană a filmului de amatori. Sigur, programul cineclubului „E-U“ era mult mai bogat: aveau loc periodic proiecții ale unor premiere românești însoțite de întâlniri cu realizatorii lor și mai ales se lucra intens la propriile filme. Cu ani în urmă,

de pildă s-au realizat filmele: „Acele zile de neuitat“ de Nicolae Vereștiuc care a primit premiul pentru cel mai bun film-reportaj și pentru comentariu, „Forexim“ semnat de Felician Gheorghiu, distins cu premiul pentru cel mai bun film publicitar, pentru „Bătrâna și fata“, Cornel Dumitriu a primit premiul special, toate la festivalul „Película de Aur“ patronat de Andrei Blaier. Pentru ediția care a urmat, membrii cineclubului bucureștean „E-U“ și altele s-au mobilizat să se prezinte cu alte filme valoroase: „19877“ (Fenician Gheorghiu și Sorin Chivulescu), „Quo vadis“ (Ion Nădrag), „Omul și marea“ (Toth Francisc), „Aspecte din activitatea gospodărească a sectorului 1“ (Flechtenmacher Ion și Irina Maggyeși), „Rolul propagandei vizuale în sprijinul activității economice“ (Paul Mantu), „Bolero“ (Ion Nădrag și Mihail Manda). „E-U“ a fost un puternic „focar“ de educație și cultură, dar și de

Victor COLONELU, regizor

producție cinematografică de amatori. Voi încheia prezentarea amintind o mare noutate a vremii trecute: chiar din luna septembrie 1972 a început să funcționeze la „E-U“ un nou cine-cenaclu al filmului de animație și de păpuși, condus de marele regizor Bob Călinescu din TVR, care la vremea aceea a dat roade prin foarte multe filme de animație. Cine-cenaclul a fost deschis tuturor amatorilor de animație din Capitală și Ilfov, indiferent din ce cineclub făceau parte. Am consemnat acest material din jurnalul de activitate al „Cineclubului Faur-film“ unde au fost consemnate toate manifestările importante ale cineasților amatori. ■

Patrimoniul fenomenelor culturale muzicale rock, pop, folk din România

Muzeul Rock din România este o arhivă în format digital, un patrimoniu recent al fenomenelor culturale muzicale rock, pop, folk din România. Această Arhivă are și o secțiune de obiecte accesibilizate pentru nevăzători, obiecte de colecție scanate 3D dar și cercetări specializate, care analizează informații legate de grupurile de fan-cluburi ale fenomenelor rock-folk-jazz așa cum erau ele privite din perspectiva Securității. Arhiva Muzeul Rock este o inițiativă a platformei muzeale private PostModernism Museum și a istoricului muzical Doru Ionescu și se poate viziona pe www.postmodernism.ro Proiectul a demarat acțiunea de constituire a colecțiilor publice și private, prin identificarea și alcătuirea în format digital a unei arhive comprehensive, fișate unitar, pe o platformă online interactivă, în dorința de a pune laolaltă

patrimoniul recent muzeificabil al acestor fenomene culturale muzicale. Proiectul este gândit pe trei axe: cercetarea, identificarea și inventarierea colecțiilor și materialelor de arhivă; arhivarea digitală, de obiecte care au aparținut muzicienilor și mediului cultural din jurul acestora (partituri, scrisori, setlist-uri, fotografii inedite), instrumente muzicale, articole vestimentare utilizate în concerte și evenimente, vinyl-uri prin prezentări și accesibilizarea Arhivei Muzeului Rock în forma unei platforme muzeale digitale online, interactive, bilingve română-engleză și cu obiecte pregătite pentru nevăzători. În prezent Arhiva Muzeul Rock găzduiește secțiuni precum constructori de instrumente muzicale, arhivele Cenaclul Flacăra, Club A, Casa de Cultură Preoteasa, dar și Artiste rock, Opere rock sau

memorabilia: concerte, festivaluri, scrisori și documente, instrumente vechi sau celebre. Se pot vedea 360 de grade instrumente muzicale celebre; interviuri cu muzicieni și tehnicieni români sunt disponibile în format video. O arhivă generoasă de materiale a fost pusă la dispoziție de Casa de Cultură a Studenților București (cunoscută și sub numele de Preoteasa, nume ce l-a purtat oficial din 1957 până în 1982) și este disponibilă într-o secțiune dedicată în cadrul Arhivei Muzeul Rock din România. Parteneriatul cu CNSAS (Consiliul Național pentru Studiarea Arhivelor Securității), atât rpin Serviciul Programe Educaționale, Direcția Cercetare, Expoziții, Publicații cât și prin Centrul de Istorie Orală, aduce beneficiul completării cu informații legate de grupurile de fan-cluburi ale fenomenelor rock-folk-jazz, așa cum erau ele privite din perspectiva Securității. Putem astfel înregistra și modul în care aceste fenomene muzicale au fost receptate în epoca comunistă, cât și grija autorităților pentru aceste grupuri de tineri cu potențial reactiv. Această arhivă stă la baza ulterioarelor conferințe tematice, expoziții, cercetări și publicații, deschise cooperărilor și parteneriatelor. ■

Timpromânesc.ro

POEZIE

Lansare editorială:

„Tăcerea frunzei“ de Nicoleta Tudor

Cum tace o frunză? Noi care ne-am obișnui și cu murmurul, dar și cu vorba frunzei, cu foșnetul perpetuu al zefirilor și al vânturilor ce scutură frunza. Dar Nicoleta Tudor, născută și crescută la Gruiu, a pândit frunza când aceasta a tăcut. A tăcut spre a lăsa să vorbească sufletul ei de frunză. Deschideți cartea și veți găsi poezie. Într-o lume nebună, într-o goană continuă, trebuie să vă faceți timp și de frumos! Faceți-vă timp de poezie și visuri, de speranță și rime. De fiecare dată când citesc o poezie, îmi dă o stare de bine. La fel a fost și când am citit *Tăcerea frunzei*. Nu este prima ei carte de poezii pe care o citesc. A mai fost și întâlnirea cu volumul „*Dincolo de nori*“, care mi-a încântat sufletul și m-a făcut să zâmbesc. De fiecare dată când citesc poeziile Nicoletei, nostalgia mă învăluie. Îmi plac poeziile cu rimă, poeziile clasice. Simt că transmit mult mai bine sentimente, trăiri, dorințe. Tocmai de aceea îmi plac poeziile ei. Dar, nu voi face critică literară pe cartea ei de poezii. Poeziile nu ai cum să le povestești, să le explici. Pot doar să îți placă sau nu. Vă las mai jos spre delectare, o poezie din volumul *Tăcerea frunzei*.

Eu... tu... noi

Nicoleta Tudor

Eu am cuvântul, tu îl inspiri
Tu ai tăcerea, eu o trăiesc,
Eu am alintul, tu ai trăiri,
Tu ai blândețea, eu o trăiesc
Eu sunt aici, tu ești mereu,
Tu ești un zâmbet, eu veselie,
Eu sunt cu tine, tu ești al meu,
Tu ești furtună, eu armonie
Eu sunt zglobie, tu serios,
Tu taci mereu, eu debordez,
Eu sunt plăcută, tu ești frumos
Tu realist, iar eu visez.
Eu am cuvântul, tu îl ascuți
Tu ai tăcerea, eu o ador,
Eu am alintul, dar tu miști munți,
Tu ai blândețea, eu mor de dor

Nerostitele cuvinte

Nerostitele cuvinte se adună zi de zi
Ca o avalanșă mută, permanent te împresoară,
Se rostogolesc și cresc, mâine le vei auzi
Însă va fi prea târziu pentru-a face să nu doară

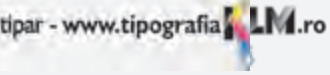
Precum norii de furtună, ce dau naștere la fulger
Prea târziu e pentru tine când un tunet te ajunge
Gândul tău nu e discret, e viclean și e mai ager
Decât vuietul ce vine liniștea să ți-o alunge

La hotarul nedormirii, stau de pază două vise
Te pândesc în geana nopții să te-prejmuie-n coșmar
Nu ai parte nici un strop de-amintirile promise
Și te pierzi în labirintul cunoscut doar de-un hoinar

Te trezești vorbind în somn și zbătându-te într-un vis
Ce te prinde-n norul negru de uitare, fumigen
Îți revii în altă lume unde ești un biet proscris
Urmărit cu arbaleta de-un sălbatic indigen

Iar trezirea-adevărată te aruncă iar în neguri
Nerostitele cuvinte se adună ne-ncetat,
Zi de zi trăiești în buclă, nopțile fiindu-ți droguri
Veșnic existând un mâine ce se lasă așteptat.

George V. GRIGORE

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov Alexandrina NIȚĂ	
Condeie ILFOVENE	
Editor: Centrul Român pentru Inițiativă Socială Editor coordonator: Cătălin DRAGOMIR Redactor șef: George V. GRIGORE Redactori: Cristina ANGHELUȚĂ, Anica POPA, Iulia GEORGESCU, Marius Florin VĂDUVA, Alexandru LEOLEA, Livia Andreea NIȚĂ	Foto: George V. GRIGORE DTP: Dan DULGERU Tel. 0371.084.001 ; e-mail: condeiilfovne@gmail.com ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984 Publicație distribuită gratuit

„Măgurele Science Park“ a obținut autorizația de funcționare de la Ministerul Educației și Cercetării

Parcul Științific și Tehnologic „Măgurele Science Park“ a obținut autorizația de funcționare de la Ministerul Educației și Cercetării, anunță Consiliul Județean Ilfov.

„Această autorizație nu e un premiu și nicio cunună pentru cei ce s-au implicat până în prezent, ci este o ușă deschisă pentru cei ce se vor implica de acum încolo în realizarea propriu-zisă a parcului. Urmează o perioadă cu activități de promovare a Parcului Științific și Tehnologic în rândul comunității antre-

prenoriale inovatoare la nivel național și internațional, dar și de creare a unei conexiuni indispensabile de creștere și interacțiune cu dezvoltările urbane și locale din Măgurele și Regiunea București-Ilfov. Știu sigur că avem oameni dedicați și implicați în cercetarea de la Măgurele, mă bazez pe ei, îmi doresc să creștem frumos alături de celelalte parcuri științifice din lume“, declară Hubert Petru Stefan Thuma, președintele Consiliului Județean Ilfov. Măgurele Science Park (MSP)

face parte din strategia Consiliului Județean Ilfov pentru promovarea antreprenoriatului și dezvoltarea activităților de cercetare-dezvoltare-inovare. Consiliul Județean Ilfov și Primăria

orașului Măgurele vor ajuta la dezvoltarea Măgurele Science Park prin acordarea unui teren în vecinătatea laserului de la Măgurele. MSP va contribui la dezvoltarea unei locații și a unui ecosistem

atractiv pentru instituțiile și companiile naționale și internaționale bazate pe cunoaștere și, în consecință, va avea contribuții importante la dezvoltarea economică la nivel regional și național. ■

Ciolpani (Piscu)

Muzeu-Atelier dedicat ceramicii

Un muzeu este un martor al istoriei, un loc de inspirație și regăsire. Muzeul ne ajută să ne simțim rădăcinile și să ne prețuim identitatea. Piscu este un fost sat de olari care are o poveste de spus peîndelete. O poveste din care putem încă învăța, o poveste în jurul căreia se poate naște o școală.

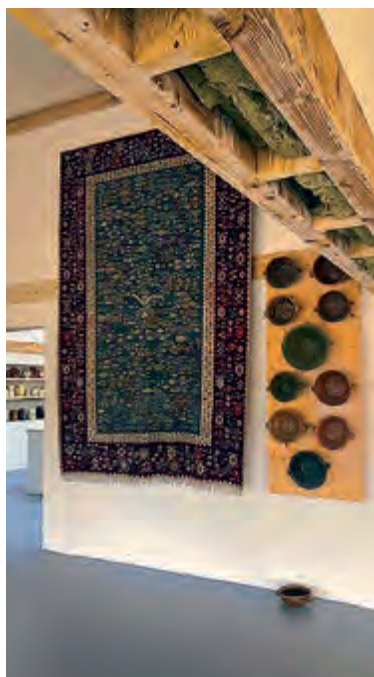
„Școala din Muzeu“ este un mod de a conecta patrimoniul cultural și natural al unei comunități cu învățarea de etapă dar și cu învățarea continuă. În context contemporan, un astfel de loc poate genera experiențe formatoare nu doar în comunitatea locală ci mai ales în afara ei, prin întâlnire directă dar și virtuală. Muzeu.piscu.ro

Școala de la Piscu a pregătit cu migală deschiderea, în luna decembrie a acestui an, pentru public a Muzeului-Atelier dedicat ceramicii și altor tehnici tradiționale de lucru cu pământul. Născut din frumusețea patrimoniului cultural de la Piscu, căreia s-au adăugat alte experiențe vechi și noi cu și

despre pământ, acest spațiu cultural își deschide porțile tuturor celor care doresc să cunoască și să experimenteze atingerea acestui material vechi de când lumea și totuși prea puțin pus în valoare în contemporan. În anul 2016, Virgil și Adriana Scripcariu inițiau acest proiect și așezau

de-a lungul drumului sătesc un banner pe care scria: „Aici va fi Muzeul de la Piscu“. Foarte puțini au fost cei care au crezut că acest plan se va împlini. Dar iată, de acum, Piscu va avea un loc al memoriei culturale, iar Ilfovul un spațiu nou care va hrăni nevoia de agrement cultural și laborator de patrimoniu. Nu știm cum va arăta lumea după ce această criză se va domoli, dar credem în continuare că va fi nevoie de locuri în care oamenii să aibă experiența meșteșugului și să petreacă timp creativ, în dialog cu experiențele înaintașilor, spun Virgil și Adriana Scripcariu. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

Despre refacerea istoriei orașului Măgurele

Un proiect început în urmă cu mai bine de un an prin restaurarea vechilor edificii ale școlii și grădiniței din Aluniș

Măgurele poate avea, în sfârșit, primul său muzeu. Acesta va fi deschis în

clădirea încărcată de istorie a fostei școli din Aluniș care va găzdui Direcția Culturală a orașului. Primarul orașului, Narcis Constantin, susține că „refacerea istoriei acestui loc pe care îl iubim, în care ne-am născut, trăim, muncim și ne creștem copiii reprezintă, pentru mine, și sper că și pentru voi, cei care faceți parte din această comunitate, unul dintre cele mai importante proiecte, un proiect de suflet care a început în urmă cu mai bine de un an prin restaurarea vechilor edificii ale școlii și grădiniței din Aluniș“.

„Este important să cunoaștem cu adevărat istoria acestor locuri unde familiile noastre au conviețuit și au împărtășit emoții, speranțe, tradiții, obiceiuri, cunoștințe, moștenite de la bunici și străbunici. Pentru că, doar cunoscându-ne istoria, știind cine ne sunt străbunii, ne putem construi viitorul. Pentru că istoria ne va aduce împreună, ne va uni și avem nevoie cu toții de unitate acum, mai mult ca oricând. Fiecare dintre noi poate contribui la refacerea istoriei și la construcția muzeului orașului punând la temelia acestuia câte o cărămidă reprezentată fie de o fotografie veche, care ne va face să descoperim o fărâamă din trecutul nostru, fie de un document vechi - o scrisoare de dragoste sau o epistolă transmisă de pe front de străbunicul -, fie un costum popular lucrat cu migală cu zeci de ani în urmă, fie un obiect vechi, transmis din generație în generație, care poate fi expus și admirat de întreaga comunitate. Puteți transmite donațiile voastre către Primăria orașului Măgurele. Chiar dacă fotografiile sunt într-o stare avansată de degradare, ele pot fi reconstituite de specialiștii noștri și expuse. Cu siguranță, poartă câte o poveste care trebuie spusă și transmisă generațiilor viitoare. Haideți să refacem împreună istoria orașului Măgurele pentru că, începând de astăzi, Tu faci istoria!“, spune primarul Narcis Constantin. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

„Ambulanța pentru monumente“ - recunoscută în Europa

Câștigătorii Premiilor Europene pentru Patrimoniul / Premiilor Europa Nostra 2020, cea mai înaltă onoare a Europei în domeniul patrimoniului, au fost sărbătoriți, la 10 noiembrie, în cadrul unei reuniuni virtuale care a conectat iubitori de patrimoniu, profesioniști, voluntari și susținători din întreaga Europă și din lume. Premiul Publicului a mers către proiectul de educație, formare și sensibilizare „Ambulanța pentru Monumente” (România), care a contribuit la salvarea a sute de clădiri monument istoric din România, prin intermediul unei largi rețele active de organizații de patrimoniu.

Ambulanța pentru Monumente a obținut cele mai multe voturi exprimate prin intermediul unui sondaj online la care au participat peste 12.000 de cetățeni din întreaga Europă.

Ca urmare a măsurilor de siguranță împotriva răspândirii COVID-19, ceremonia de decernare a Premiilor Europene pentru Patrimoniu s-a desfășurat pentru prima dată integral în mediul online. Au participat virtual comisarul european pentru Inovare, Cercetare, Cultură, Educație și Tineret, Mariya Gabriel și președintele executiv al Europa Nostra, Hermann Parzinger. Pe parcursul ceremoniei online, reprezentanți ai Comisiei Europene și ai Europa Nostra au anunțat cu mândrie câștigătorul Premiului Publicului și cei trei laureați ai Marilor Premii, selectați din cele 21 de inițiative (din 15 țări europene) câștigătoare de anul acesta. Eugen și Veronica Vaida, arhitecți în cadrul Asociației Monumentum, dezvoltatorii proiectului, au notat: „Implicarea comunității în prezervarea patrimoniului, formarea practică a

tinerilor specialiști, recuperarea tehnicilor tradiționale și a resurselor materiale locale și concentrarea pe o abordare responsabilă a mediului înconjurător sunt caracteristici esențiale pentru succesul abordării noastre de salvagardare a patrimoniului. Premiul contribuie la promovarea misiunii noastre și ne întărește gândurile de extindere a proiectului în alte țări europene care se confruntă cu abandonul monumentelor.”

Laureații Marilor Premii din 2020

Restaurarea exemplară a bazilicii „Santa Maria di Collemaggio”, L'Aquila (Italia), grav avariată de cutremurul devastator din anul 2009, Proiectul „Rețeaua Tramaontana III” (Franța, Italia, Polonia, Portugalia, Spania), dedicat cercetării patrimoniului tangibil și intangibil din regiunile montane ale Europei și marea expoziție „Auschwitz. Nici demult. Nici departe” (Polonia, Spania), care a marcat 75 de ani de la eliberarea celui mai mare lagăr nazist de concentrare.

Laureații Marilor Premii, aleși de un juriu independent format din experți și din membrii Consiliului de Administrație al Europa Nostra, au primit câte 10.000 de euro fiecare.

Premiile Europene pentru Patrimoniu / Premiile Europa Nostra au fost lansate de Comisia Europeană în 2002 fiind încă de atunci gestionate de Europa Nostra - Vocea europeană a Societății Civile dedicată Patrimoniului Cultural. Premiile beneficiază de sprijinul programului Europa Creativă al Uniunii Europene. Din 2002, juriile de experți independenți au selectat 533 de proiecte laureate din 34 de țări. ■

George V. GRIGORE

Lecții de patrimoniu la Țigănești (Republica Moldova)

Colaborarea dintre Școala de la Piscu (Ciolpani și localitatea Țigănești (Republica Moldova) continuă, în ciuda pandemiei. Astfel, aici, s-au filmat primele episoade ale „Lecției de patrimoniu Țigănești”, gata de urmărit. „Echipa este adusă laolaltă din ambele părți ale Prutului. Comunicăm intens, ne bucurăm să lucrăm împreună pentru a pune în lumină frumusețile culturale de la Țigănești, o comunitate basarabească, în anul sărbătoresc sextacentenar. Protagoniste, de data aceasta, două fiice ale satului, bucuroase să trimită către lume povestea baștinei lor. Cristina Țaca și Nicolaia Railean, prima dată într-o astfel de postură, descoperându-se excelent în fața camerei de filmat a lui Ghenadie Popescu, povestind un scenariu alcătuit de Adriana Scripcariu cu sprijinul Varvarei Buzilă și mai ales culegând din interviurile cu oameni din sat, realizate în edițiile anterioare ale proiectului Țigănești-Piscu-Țigănești; un alt mod de a fructifica munca de cercetare antropologică, ne împărtășește din aceste taine Virgil Scripcariu.

A existat tot sprijinul din partea comunității de la Țigănești, în frunte cu primarul Valentina Enachi.

Urmează etapele lungi și meticuloase de montaj și editare video, sub bagheta Diane Iabrușu și cu colaborarea lui Ghenadie Popescu și Vladimir Trașă. Muzica este semnată de „Trei Parale” și „Anton Pann Ensemble”.

Bucuroși să poată porni o primă replică a proiectului „Lecția de Patrimoniu București” și cu speranța că se vor mai încumeta și alții în astfel de aventuri culturale atât de necesare pentru formarea generației tinere, ei vor rămâne și vor lucra tot împreună pentru patrimoniul cultural. Țigănești-Piscu-Țigănești 600 este un proiect cultural #cofinanțat AFCN și realizat de Școala de la Piscu în colaborare cu Primăria și Gimnaziul Țigănești/Strășeni, Rep. Moldova, Muzeul Național de Etnografie și Istorie Naturală din Chișinău, Muzeul Național al Țăranului Român și Seneca Anticafă.

Cadrul Lecției 1 - „Țigănești, un vechi sat de olari”; Lecția 2 se numește „Oale și țuruece de la Țigănești” și a fost filmată în „Sala Oalelor” din „Muzeul Atelier Zestrea Țigăneștiului”; Lecția 3: „Țigăneștii în sărbătoare: hramul satului” (Povestim despre semnificația sărbătorii, frunzari, curățatul fântânilor, trântă, tombolă, horă). ■

Cristina ANGHELUȚĂ

Romfilatelie: Crăciun 2020

Cu ocazia Sfintei Sărbători a Crăciunului, care marchează pentru creștinii din întreaga lume nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Romfilatelie a introdus în circulație, la 12 noiembrie a.c., emisiunea de mărci postale Crăciun 2020, formată din două timbre, ambele cu valoarea nominală de 1,90 lei și o coliță nedantelată, al cărei timbru are valoarea de 29 lei. Venirea lui Dumnezeu în lume, prin Întruparea Fiului Său, este dovada cea mai înaltă a iubirii Preasfintei Treimi față de oameni. Minunea Întrupării Fiului lui Dumnezeu este lucrarea comună a Persoanelor Preasfintei Treimi și a Fecioarei Maria, astfel că Tatăl o umbrește cu puterea Sa, Duhul pogoară peste ea, iar Fiul vine în trup omenesc prin voința și credința Preacuratei Fecioare. „La plinirea vremii“, Sfântul Arhanghel Gavriil, nume care provine din ebraică și înseamnă

„Dumnezeu este puternic“, a fost trimis de la Dumnezeu să-i vestească Fecioarei Maria, și prin ea întregului neam omenesc, „taina cea din veac ascunsă“ și necuprinsă de vreo cugetare omenească sau îngerească.

Icoana Nașterii Domnului

Icoana bizantină a Nașterii Domnului ilustrează, de asemenea, cu fidelitate, episodul evanghelic care redă Taina Nașterii Domnului Iisus Hristos. În această icoană sunt cuprinse toate detaliile evanghelice, astfel încât baia pruncului anunțată Botezul, peștera simbolizează întinericul păcatului oamenilor, iar lumina Pruncului înfășat în scutece albe arată biruința lui Dumnezeu asupra întinericului, a păcatului și a morții; toate aceste simboluri, de fapt, ilustrează moartea și învierea lui Hristos și implicit mântuirea neamului omenesc. Ieslea în care Se odihnește Pruncul reprezintă un altar în formă de mormânt. Icoana

Nașterii îl arată pe Pruncul Iisus în centrul compoziției, cu capul în axa unei cruci nevăzute care structurează ansamblul. În aceeași linie cu steaua, „astrul“ menționat de Evanghelistul Matei (2, 2) și care simboliza deja în iconografia păgână prezența dumnezeirii, cele trei raze care coboară din cer peste Prunc marchează participarea trinitară la eveniment. Cu o înfățișare blândă, Fecioara Maria este așezată pe un strat de culoare purpurie, semn al regalității, deoarece maternitatea sa dumnezeiască o face Maică a lui Dumnezeu, cum învață și Sinodul ecumenic din Efes (431). Ea este cea care a adus pe lume Acest Prunc, fără Iosif cel neîncrezător, expulzat marginal în icoană, potrivit unei puneri deoparte cu scop pedagogic subestimat în nașterile de tip occidental. Maria pare a medita profund la evenimintele care urmează să vină: pătimirile, crucea, mormântul. Privirea ei depășește prezentul

fără să se oprească strict asupra Fiului său, așa cum face în general o mamă, ceea ce-i conferă scenei un element profetic. De asemenea, sunt reprezentați îngerii, care au vestit păstorilor „bucurie mare, pentru tot poporul (...) că vi S-a născut născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David“ (Luca 2, 9-15).

Icoana Maicii Domnului cu Pruncul

Maica Domnului ocupă un loc central în cultul și în iconografia Bisericii Ortodoxe, datorită faptului că ea este cea care L-a născut după trup pe Fiul lui Dumnezeu și totodată „prima ființă umană care a realizat scopul Întrupării - îndumnezeirea omului“. Reprezentările ei se disting de cele ale sfinților atât prin diversitatea tipurilor iconografice, cât și prin evlavia cu care sunt cinstite de către credincioși. Biserica Ortodoxă i-a rezervat Maicii Domnului un cult de supravenerare și a proclamat-o la Sinodul al III-lea Ecumenic (Efes, 431) Theotokos, adică „Născătoare de Dumnezeu“. Această cinstire deosebită s-a reflectat și în arta creștină eclezială, dovadă fiind locul pe care reprezentările Preacuratei îl ocupă în cadrul programului iconografic al bisericilor ortodoxe: bolta Altarului și icoana din partea stângă a ușilor împărătești, ca pendant al icoanei lui Hristos, pentru a le enumera doar pe cele mai importante. Conform Tradiției Bisericii Ortodoxe, icoana Maicii Domnului, ca și cea a Mântuitorului Hristos, are o origine apostolică. Sfântului Apostol și Evanghelist Luca i se atribuie zugrăvirea primelor icoane ale Preasfintei Fecioare, care, deși nu s-au păstrat până azi, au determinat formarea a trei tipuri iconografice majore prezente până azi în iconografia ortodoxă: Eleusa, Hodighitria și Oranta.

Maica Domnului este redată în veșminte specifice portului antic, cu părul capului acoperit. Ea poartă o tunică lungă până la pământ, de regulă de culoare albastră sau verde-închis, fiind fixată la încheieturi cu ajutorul mâneculelor, realizate dintr-o culoare ocru-auriu. Peste tunică este aplicat un maforion de culoare roșu purpură-închis. Acesta este ca o mantie largă, care acoperă capul, umerii și brațele, ajungând până la nivelul genunchilor, având marginile tivite cu fir de aur și ornate de regulă cu franjuri. Pe maforion sunt aplicate trei stelute – în dreptul frunții și al celor doi umeri – care simbolizează pururea fecioria Maicii Domnului: înainte, în timpul și după Nașterea Mântuitorului Hristos. Sub maforion, pe cap, se observă un acoperământ alb, care ține părul strâns. Dacă culoarea albastră a tunicii simbolizează curăția deplină a Preasfintei Fecioare, în schimb, roșul maforionului evidențiază maternitatea dumnezeiască a Maicii Domnului, faptul că prin ea s-a înomenit Fiul lui Dumnezeu.

Timbrul colitei are o replică în argint, etalată într-un album tematic special

Albumul special, cu timbru de argint, reunește într-o prezentare originală un bloc filatelic de colecție ce conține trei timbre nedantelate (seria și timbrul colitei), realizat în tiraj limitat de 251 exemplare, replica modelată în argint a timbrului colitei nedantelate care ilustrează icoana Maica Domnului cu Pruncul și Certificatul de Autenticitate eliberat de Monetăria Statului, înseriate de la 001 la 251) Emisiunea este completată de plicul „prima zi“, coala de 32 timbre, minicoala de 8 timbre + 1 vinieta, colița nedantelată și bloc de 3 timbre nedantelate. ■

Timpromanesc.ro

Urme ale trecutului și legende locale la Brănești

„Să protejăm crucile încărcate de istorie!“

prof. Marius-Ovidiu SEBE

Cercetarea pe urmele istoriei și legendei din Brănești a pornit după descoperirea faptului că în introducerea documentarului TVR intitulat „Obiceiuri tradiționale la Brănești“, realizat în 1966, se prezentau un arbore secular de pe marginea șoselei și o cruce străveche din apropierea acestuia, în imediata apropiere a malului drept al văii Tânganului. Interesant este că reporterul prezintă crucea ca fiind un indicator al unei bătălii dată de Mihai Viteazul cu turcii. Chiar dacă este puțin probabil ca această cruce să fi rezistat vreme de mai bine de 400 de ani, o cercetare a inscripției de pe cruce ar fi putut elucida acest mister. Crucea nu se mai păstrează de mulți ani, nefiind vizibilă niciunde. Cel mai probabil a ajuns la o groapă de gunoi sau material de construcție, așa cum s-a mai întâmplat cu multe alte cruci vechi, de care unii „nepăsători“ ai istoriei s-au împiedicat în activitatea lor efemeră.

O altă cruce veche, scrisă în chirilică, a existat vis-a-vis de aceasta, pe cealaltă parte a șoselei. Evident că nici această cruce nu mai există de prin anii 2000 și mă tem că nu a fost salvată, ci mai degrabă distrusă. Era o cruce albă, de fapt văruiată. Prin anii 2000 i-am făcut o poză cu un aparat neperformant. Scrierea chirilică este evidentă,

dar nu foarte clară. În prezent colaborez cu un specialist în chirilică pentru a încerca descifrarea ei. Dacă s-ar găsi și cea de a doua cruce, ne-ar sprijini munca și, cine știe, ar confirma legenda. Crucea albă se pare că este de prin anii 1800. Crucea mare, de lângă arborele secular, părea a fi mult mai veche. Eu cred că, la acest moment, ambele cruci s-au pierdut și mi-ar plăcea să cred că mă înșel. Poate se va face ceva pentru crucile care încă mai „supraviețuiesc“. Ar trebui o inițiativă legislativă prin care crucile de însemnătate locală, mai vechi de secolul XX, ar trebui declarate monumente istorice locale protejate. În prezent încă mai întâlnim în multe localități din județul Ilfov, inclusiv la Brănești, cruci vechi de secol

Arborele secular de la valea Tânganului există și în prezent

Crucile de însemnătate locală, mai vechi de secolul XX, ar trebui declarate monumente istorice locale protejate

În prezent încă mai întâlnim în multe localități din județul Ilfov, inclusiv la Brănești, cruci vechi de secol XIX sau chiar mai vechi, scrise în chirilică. În lipsa unor măsuri de inventariere și protejare și acestea sunt sortite distrugerii și dispariției, mai degrabă din cauza inconștienței umane decât din cauza eroziunii factorilor naturali. În felul acesta se vor șterge pagini din istoria locală, dacă nu chiar națională.

XIX sau chiar mai vechi, scrise în chirilică. În lipsa unor măsuri de inventariere și protejare și acestea sunt sortite distrugerii și dispariției, mai degrabă din cauza inconștienței umane decât din cauza eroziunii factorilor naturali. În felul acesta se vor șterge pagini din istoria locală, dacă nu chiar națională. ■

 Timpromanesc.ro

Poeta **Aura Christi** și traducătoarea **Angelica Lambru**, la Festivalul Internațional de Poezie **PoeMAD**

Un recital liric susținut de poeta Aura Christi, alături de traducătoarea Angelica Lambru, a fost prezentat în cadrul Festivalului Internațional de Poezie PoeMAD de la Madrid. Evenimentul a fost organizat de Institutul Cultural Român de la Madrid, în colaborare cu Festivalul Internațional de Poezie PoeMAD.

În circumstanțele deosebite pe care cultura le traversează în această perioadă de grele încercări, poezia Aurei Christi unește spiritele și creează punți de dialog și trăiri aparte, într-o comunicare virtuală între București și Madrid. Din studioul de televiziune Speranța TV de la București, poeta Aura Christi ne introduce în universul său poetic, prin lectura poeziilor selectate din volumele „Ostrovul învierii”, în curs de publicare în limba spaniolă, în traducerea Angelicăi Lambru și din volumul „Orbita zeului”, publicat în 2019 la Éride Ediciones, cu titlul „La órbita de dios”, în traducerea spaniolă a Danei Oprică. PoeMAD este unul dintre cele mai importante festivaluri internaționale de poezie din Spania. Reunind figuri emblematice ale poeziei contemporane, manifestarea transformă Madridul în primă scenă a poeziei europene din capitala Spaniei. Festivalul Poeziei de la Madrid pornește de la conceptul de corespondență poetică și prezintă un program variat în care dialogul dintre culturi și discipline artistice trimite simbolic la tema din acest an, Migrația și exilul/ „Filoxenia: los versos migrantes”.

Aura Christi este poetă, romancieră, eseistă, publicistă și editoare născută la Chișinău la 12 ianuarie 1967. Distinsă cu numeroase premii literare, între care unele dintre cele mai prestigioase, Premiul Academiei Române pentru Poezie (1996), Premiul Autorul Anului, decernat de Asociația Publicațiilor Literare și Editurilor din România (2007), „Omul Anului 2017”, medalia aniversară „Israel 70”, distincții acordate de Asociația Scriitorilor Israelieni de Limba Română și Centrul Cultural Israeliano-Român (2018), Aura Christi este autor a peste 50 de cărți publicate în România și în străinătate. Poemele sale sunt traduse în peste 20 de limbi. Este redactor-șef al revistei Contemporanul. Ideea europeană, care apare sub egida Academiei Române. Membru al Uniunii Scriitorilor din România. Membru al Uniunii Scriitorilor din Moldova. Tema recurentă a cărților sale este exilul geografic și încercarea de a-și găsi o patrie în poezie.

Angelica Lambru este scriitoare și traducătoare, licențiată în Filologie Română, la Facultatea de Litere din Universitatea București. Din 1992 locuiește în Spania. Este membru al Asociației Scriitorilor și Criticilor Literari din Valencia. Este autoarea primei antologii generaționale de poezie contemporană bilingvă, „El muro del silencio” / „Zidul tăcerii”, (Madrid, 2007), dedicată Generației 80. A tradus în limba spaniolă opere din diverse genuri literare (proză, poezie, eseuri, teatru). Din 2015, colaborează cu Institutul Cultural Român din Madrid pentru predarea cursurilor de limbă, cultură și civilizație română, la Valencia. Printre ultimele sale traduceri se numără volumul de teatru pentru copii „Extraterestrul care își dorea ca amintire o pijama” de Matei Vișniec, apărut la editura Ediciones Invasoras, în 2019, cu titlul „El extraterrestre que quería de recuerdo un pijama”. ■

New York: „Istoria României într-un obiect”

Strălucire și putere în epoca migrațiilor

„Bijuterii de aur cu almandine” reprezentând lumea tumultuoasă a secolului al V-lea d.Hr., când migrațiile germanice și ale altor triburi orientale au atins apogeul, au fost prezentate, la 23 noiembrie 2020, de reprezentanța Institutului Cultural Român (ICR) la New York în cadrul seriei „Istoria României într-un obiect”. Aceste ornamente rafinate au fost descoperite într-un mormânt germanic de la Florești, în Transilvania, și aparțineau unei tinere aristocrate. Mai multe informații pot fi descoperite în prezentarea realizată de Alpar Dobos, arheolog și curator la Muzeul Național de Istorie a Transilvaniei din Cluj-Napoca, prezentare care a fost transmisă pe rețelele de socializare ale institutului. Conceptul de film este semnat

de Geanina Simion și Dragoș Popa. „Istoria României într-un obiect/ The History of Romania in One Object” urmărește familiarizarea publicului american cu istoria României, reprezentată, de fiecare dată, printr-un obiect unic, cu puternice și multiple implicații, prin care se poate reconstitui o întreagă perioadă istorică. În cadrul acestui proiect, derulat în parteneriat cu Muzeul de Istorie a Moldovei din Iași și Muzeul Național de Istorie a Transilvaniei din Cluj-Napoca, sunt promovate cultura, istoria și civilizația românească în spațiul american - simplu și percutant - prin prezentarea unor artefacte-simbol ce sintetizează o întreagă epocă, cu detaliile și caracteristicile specifice ale acesteia. ■

 Cristina ANGHELUȚĂ

Lungmetrajul „Parking”, al lui Tudor Giurgiu, la Festivalul „El Séptimo en Cineteca” de la Madrid

Lungmetrajului „Parking” de Tudor Giurgiu a fost difuzat în cadrul ciclului de filme „El Séptimo en Cineteca” marți, 24 noiembrie, de la orele 18.00, la Cineteca din Madrid.

„El Séptimo en Cineteca” reprezintă întâlnirea lunară a celei mai populare și urmărite emisiuni radiofonice spaniole despre cinematografie (El Séptimo Vicio) cu Cineteca de Madrid, programată și prezentată de Javier Tolentino, creator, fondator și director de emisiuni culturale și de informație cinematografică precum El Otro Cine Posible (Radio 5), El Árbol de las Palabras (Radio Exterior de España) și El Séptimo Vicio (Radio 3). Cel de-al patrulea lungmetraj al regizorului Tudor Giurgiu spune povestea lui Adrian, un poet din Sângeorz-Băi care emigrează ilegal în Spania anul 2002. Ajuns în Cordoba, se angajează paznic de noapte într-un parc auto, iar existența lui pendulează între imposibila poveste de dragoste cu o cântăreață spaniolă și dorul de casă, de familie. El se confruntă cu prejudecățile care sunt generate, atât de cei din jurul lui, cât și de el însuși.

Filmul are la bază cunoscutul roman „Apropierea” al scriitorului Marin Mălaicu-Hondrari, publicat în 2010, și îl are în rolul principal pe Mihai Smarandache. Din distribuție fac parte actori spanioli de talie internațională precum Belén Cuesta, Ariadna Gil, Luis Bermejo, Eric Frances. Filmările au avut loc în trei orașe spaniole: Cordoba, Sevilla și Candas, precum și în orașul românesc Sângeorz-Băi. ■

 Cristina ANGHELUȚĂ

Cornetu

Concurs de artă plastică și spectacol dedicate „Zilei Naționale a României” și „Zilei Sfântului Apostol Andrei”

George V. GRIGORE

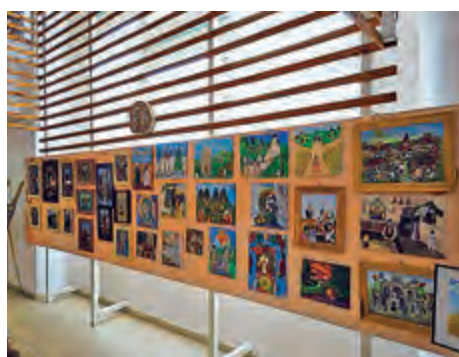

Evenimentul organizat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, a avut loc la 29 noiembrie 2019, parteneri fiind Inspectoratul Școlar Județean Ilfov și Centrul Cultural Cornetu.

Având ca tematică „Ziua Națională a României” și „Ziua Sfântului Apostol Andrei”, manifestarea a constat într-un concurs județean de artă (pictură), cu două teme distincte: „Sfântul Andrei, Ocrotitorul României” și „România noastră - Tradiții, obiceiuri, cultură, patrimoniu românesc”.

Ziua de 30 noiembrie a fiecărui an este dedicată Sfântului Andrei, considerat ocrotitorul României și al poporului român. Cu acest prilej, în toate bisericile ortodoxe se oficiază slujbe speciale de cinstire a celui ce a fost „primul chemat” dintre apostolii Mântuitorului, după Sfântul Ioan Botezătorul. De aceea Biserica Ortodoxă i-a acordat un loc important în calendarul creștin și o zi atât de specială de omagiere prin rugăciune.

La ceas de sărbătoare creștină, întreaga echipă a Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov și-a propus să celebreze prin tema aleasă acest mare sfânt creștin. De asemenea, 1 Decembrie este Ziua Națională a României și un asemenea mare eveniment trebuia cuprins în tematica picturilor create de tinerii înscriși în concurs. Vastitatea subiectului cuprinde punerea în valoare a tradițiilor și a obiceiurilor, a întregului patrimoniu material și imaterial al României. Lucrările înscrise în concurs au putut fi aduse la sediul Centrul

Cultural de la Cornetu până la 20 noiembrie și au fost jurizate două zile mai târziu. Din juriu au făcut parte Mariana Badea (îndrumător al Cercului de pictură de la Școala Gimnazială nr. 1 „Profesor Ion Vișoiu” din Chitila), Grigore George (șef biroul cultură la C.J.C.P.C.T. Ilfov) și pictorul Ionescu Alexandru (de la Centrul Cultural Cornetu). Vernisajul expoziției a avut loc pe 29 noiembrie 2019, când cele mai bune lucrări au fost premiate cu Premiul I, II, III și mențiuni. Au participat elevi din școlile aflate în județul Ilfov: Școala Gimnazială nr. 1 Berceni, Școala Gimnazială After School Bragadiru, Școala Gimnazială nr. 1 Bragadiru, Liceul Teoretic „Horia Hulubei” Măgurele, Liceul Teoretic „Ioan Petruș” Otopeni, Școala Gimnazială nr. 1 Buftea, Școala Gimnazială nr. 1 Voluntari, Liceul Teoretic „Alexandru Rosetti” Vidra, Școala Gimnazială nr. 3 Bălăceanca/Cernica, Școala Gimnazială nr. 1 Ciorogârla, Centrul Cultural Cornetu, Școala Gimnazială nr. 1 Jilava, Liceul Teoretic „Radu Popescu” Popești-Leordeni și Școala Gimnazială nr. 1 Cernica. Au fost oferite 120 de diplome (I, II, III, special), iar premiile au constat în rucsacuri cu materiale de pictură (pânze, culori acrilice, pensule, pixuri, rame cu sticlă pentru icoane) și câte un trusou regulat pentru Premiul I. Scopul acestei acțiuni este de revigorare a meșteșugurilor tradiționale și promovare a creativității artistice, de educare în spiritul frumosului și al credinței prin artă, de înțelegere a valorilor spirituale.

După festivitatea de premiere a urmat un moment artistic. ■

Ziua Națională a României, marcată discret și sobru în Ilfov

Ziua Națională, chiar dacă anul acesta am sărbătorit-o atipic din cauza restricțiilor impuse de pandemia de Covid 19, rămâne la fel de importantă pentru toți românii.

La 1 Decembrie 2020, în localitățile din Ilfov, într-un cadru mai restrâns ca altădată, au fost ținute momente de reculegere și au fost depuse coroane de flori în memoria eroilor români căzuți pe câmpurile de bătălie pentru reîntregirea neamului românesc. La Buftea, președintele Consiliului Județean Ilfov, Hubert Petru Ștefan Thuma, prefectul Daniel Tudorel Zamfir, împreună cu alți reprezentanți ai autorităților județene și locale au marcat Ziua Națională a României prin depunerea unor coroane de flori la Monumentul Eroilor Neamului din oraș.

De asemenea, vicepreședintele Consiliului Județean Ilfov, Ștefan Rădulescu, a fost prezent în comuna 1 Decembrie, singura localitate care poartă numele acestei frumoase sărbători a neamului nostru. ■

George V. GRIGORE

Zidul execuțiilor de la Jilava - gloanțe pentru libertate...

Pagina de Facebook a Memorialul Durerii ne anunță că a reușit să descopere, la mai bine de 30 de ani de la Revoluție, abominabilul zid al execuțiilor din Valea Piersicilor, loc secret până acum și încă mascat cu o puzderie de grajduri și clădiri în paragină. În perimetrul zidului au fost descoperite foarte multe gloanțe vechi, care fie au trecut prin corpurile numeroșilor martiri anticomuniști (asasinați în masă de Securitate), fie își vor fi ratat ținta. La acest zid al nenorocirii și-au găsit sfârșitul minunații luptători ai lui Gavrilă Ogoranu, asasinați în noiembrie 1957, partizanii lui Toma Arnăuțoiu (iulie 1959), dar și numeroși alți martiri care au luptat cu arma în mână (și nu numai) împotriva dictaturii comuniste. Vă prezentăm clarificările Memorialului Durerii: „La Jilava, la zidul execuțiilor. Echipa «Memorialului Durerii» a obținut aprobarea de a filma la închisoarea Jilava și a descoperit zidul execuțiilor. Zid la care au fost împușcați cei mai importanți luptători din munți: băieții lui Gavrilă-Ogoranu, în noiembrie 1957, partizanii lui Toma Arnăuțoiu, în iulie 1959, cei din grupurile Arnota, Dumitru Apostol și Adrian Miheuțiu, membrii mișcării române de rezistență din nordul Olteniei, conduși de Dumitru Totir, cei din gruparea Ciucaș și mulți alții. În 30 de ani de documentare și în nenumăratele vizite făcute la Jilava nu am văzut acest zid. Nu ne-a îndrumat nimeni în acea zonă. Era strict secretă.

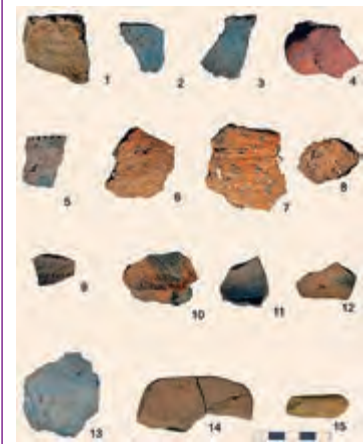
Abia în 18 iulie 2020 am descifrat misterul care o acoperea. Cum treci de Fortul 13, o intrare discretă te duce pe o alee de circa 150 de metri, plină de construcții nefolosite, grajduri mizere și clădiri nefolosite, iar în capătul ei este fostul zid. Acum, acoperit cu pământ și mascat de saivane. Am descoperit, ca puncte de reper, trei copaci, în locul stâlpilor de care erau legați condamnații. Am filmat locul și în pământul din preajma zidului am găsit gloanțe. Multe. Gloanțe care, probabil, nu și-au atins țintele sau au trecut prin trupurile luptătorilor. Lângă loturile de condamnați se aflau pregătite gropile, ca să nu se deplaseze călăii prea mult. Am aprins lumânări și ne-am rugat pentru sufletele celor omorâți. Până în ultima clipă, băieții lui Gavrilă-Ogoranu n-au crezut că vor fi executați. Au străbătut aleea în tăcere, printre saivane și grajduri. Până la locul execuției s-au rugat. Ne-am tot întrebat de ce acoperă saivanele acest loc sfânt al execuțiilor. De ce nu s-au demolat aceste adăposturi pentru oi pentru a se construi un Drum al Memoriei până la zid? Am aflat că urina și excrementele ovinelor sunt corozive și distrug foarte repede cadavrele. Pentru asta au fost păstrate. Pentru a nu mai exista vreo urmă, vreo dovadă că acolo au fost uciși oameni. Numai că adevărul iese la iveală, chiar și îngropat, după mai mult de o jumătate de secol. Locul aceasta, pământul acesta secerat de gloanțe și irigat cu sânge, ne vorbește despre tragedia

Rezistenței noastre anticomuniste. Eroii unei generații care s-a sacrificat pentru țară. Li se cuvine măcar o slujbă creștină celor care au murit în acest loc. Să le ridicăm monumente, nu să le ascundem mormintele! Este și asta o dovadă că ucigașilor le e încă frică de ei!“ Să păstrăm un moment de reculegere pentru sufletele pure pierdute, pentru acești adevărați eroi a căror inimă a bătut pentru ultima dată aici, lângă zidul impersonal la care au fost aduși forțat, și care nu le-a oferit nici o șansă de evadare, decât ca suflete... ■

Alte surse: podul.ro; wikipedia.org; anp.gov.ro; cnsas.ro

 George V. GRIGORE

În orașul Buftea, în punctul „La Cârna“, există o așezare din epoca bronzului timpuriu. Terenul propus pentru cercetări arheologice preventive în anul 2012 se află la sud de râul Colentina. În cursul cercetărilor anterioare au fost descoperite o așezare și o necropolă din secolele III-IV, o așezare din secolele VI-VII, o așezare și o necropolă din secolele XIV-XVI, respectiv o biserică din secolul XVI. Proiectul de cercetare a cuprins practicarea a șase secțiuni, notate de la S 1 la S 6, de 190 mp. În cursul cercetărilor au fost descoperite două gropi de mici dimensiuni. Groapa nr. 1 a fost descoperită în cadrul secțiunii S

Așezare din epoca bronzului la Buftea

 George V. GRIGORE

4, carourile AB-2. În interior au fost găsite puține fragmente de chirpici și de vase ceramice. Complexul aparține nivelului din Epoca bronzului. Materialele arheologice descoperite încadrează această groapă în cultura Glina, faza I. Groapa nr. 2 a fost descoperită în cadrul secțiunii S 5, carourile AB-2 În interiorul gropii au fost găsite puține fragmente de vase ceramice. Complexul aparține nivelului din Epoca bronzului. Materialele arheologice descoperite încadrează această groapă tot în cultura Glina, faza I. Materialul arheologic descoperit a fost relativ sărac, fapt explicabil prin plasarea zonei cercetate la periferia sitului arheologic. În nivelele de cultură și în cadrul complexelor cercetate au fost descoperite fragmente de vase ceramice. Lotul de ceramică din Epoca bronzului timpuriu, aparține culturii Glina. Recipientele au fost modelate din două tipuri de pastă. Prima, din care a fost lucrat grosul olăriei, are o

cantitate mare de impurități în compoziție: nisip, pietricele, granule de calcar, rar cioburi pisate, mică. A doua categorie, fină, este dintr-un lut frământat cu grijă și cu rare impurități. Starea puternic fragmentară a ceramicii, a făcut ca, cu mare dificultate să se poată reconstitui forme ale unor vase. Astfel, în S2 c.A1, a fost descoperită o buză de la un recipient în formă de „ghiveci de flori“, cu pereții înclinați în afară, care are analogii în vase similare din siturile de la București-Roșu și Ciurel, Udeni, Văcărești, Schitu-Gaura Despei și La Conac. În S2 c.A2 a fost găsită o altă buză, dar de data aceasta de la un vas sac, cu pereții ușor curbați și gura în formă de pălnie. Acest tip de recipient a fost descoperit și în S3 c.1, dar și așezările de la București-Roșu, Cariera de Nisip a I.T.B și Ciurel, Mihăilești-Tufa, Schitu-Gaura Despei și La Conac, Varlaam, Odaia Turcului, Prundu. Restul fragmentelor identificate la Buftea - La Cârna provin de la pereții vaselor sau

sunt fragmente de baze, acestea din urmă toate plate. Toarele au fost modelate în bandă de lățime mijlociu și îngustă (găsite în S3 c.2, S4 c.1-2), fiind rectangulare cu colțurile rotunjite sau ovale în secțiune. Decorul este acela adâncit, realizat pe buză, alveole și, mai rar, creștături și la incidența gâtului cu umărul alveole. Pe un singur fragment a fost identificat decorul obținut prin folosirea unei „măturici“ („Besenstrichverzierung“). La Buftea nu au fost descoperite piese ceramice cu decorul tipic al culturii Glina, anume găurile-buton. Acest fapt nu este surprinzător, căci, așa cum s-a constatat și în alte situri (București-Ciurel-Niv. I, Mihai Vodă, Glina-Niv. I și Cățelu Nou), în faza I a acestei manifestări, ornamentul amintit este o raritate sau lipsește cu totul. Dacă în suprafețele deschise nu a fost descoperită nici o piesă din piatră cioplită (silex), în schimb din S3 a putut fi recuperat un fragment (și acesta spart) dintr-o rășniță de mână și un fragment dintr-un zdrobotor sau cute. Unelte de acest tip au mai

fost găsite în mediul Glina la București-Fundeni și Ciurel, Odaia Turcului și Brăneș. În Gr. 1, dar și în stratul arheologic (S3), au fost identificate răzlețe fragmente osteologice de la animale. Acestea provin de la animale domestice, cornute mari. Vestigiile Bronzului Timpuriu de la Buftea confirmă că în punctul „La Cârna“ a locuit o comunitate a culturii Glina. Trebuie precizat că, investigații mai vechi au permis surprinderea în arealul orașului Buftea, la punctul „Mănești“, a unor urme Glina, dar de fază clasică (II) 8. Punctul „La Cârna“ face parte din același cartier, Mănești, al localității. Pentru că în actualul stadiu al cunoașterii cele două situri Glina aparțin unor faze diferite ale culturii, nu se poate susține că una și aceeași comunitate a „întemeiat“ ambele așezări. La aceste săpături arheologice au contribuit specialiștii Mircea Neagu (Universitatea „Spiru Haret“, Facultatea de Istorie, București) și Cristian Schuster (Institutul de Arheologie „Vasile Pârvan“, București). ■

Surse: wikipedia.org; cimec.ro; ziarulnatiunea.ro

Costumul de Muscel al unei brâniscence

Foto: Colecția RĂDUNĂ

Vânătorul de frumuseți „de altădată“, profesorul Marius Ovidiu Sebe, ne prezintă o brânișteancă, Maria Sfetan, dar și un costum popular de excepție și o fotografie din „Colecția foto Alex Rădună“. Apărută în spațiul virtual, această postare a primit o explicare din partea specialistului Narcisa Știucă Markos, profesor universitar, muzeograf în cadrul Muzeului Național „Dimitrie Gusti“, membru în „National Comission for Safeguarding Immaterial Heritage“ din cadrul Ministerului Culturii și UNESCO expert in Romanian traditions & food. Narcisa Știucă Markos: „Costumul de Muscel era cumpărat din orice târg mare și destinat familiilor cu dare de mână. La acea vreme, era o ținută de gală standard

pentru intelectuali, târgoveți, negustori și cei mai de curând îmbogățiți. Totul era susținut de sus de reprezentantele caselor regale din Balcani, toate provenind din alte țări, își arătau atașamentul pentru cultura de adopție arborând *costume naționale*. La noi, Principesa/Regina Maria...“ Profesorul Sebe completează seria de prezentări a brâneștenei Maria Sfetan cu un costum mai exotic: „Maria îmbrăca deasemenea, cu multă mândrie, și un costum oriental (turcesc), specific zonei de proveniență a părinților. De aici, se pare că se trage și porecla familiei de *Turcu* (pentru că purta șalvari)“ Astfel de prezentări și reprezentări ne ajută să reconstruim atmosfera de altă dată, cu moda ei, cu costumele ei, cu viața ei plină de specificitate. ■

 George V. GRIGORE

Ilfoveanul Ștefan Radof, actor, poet, profesor, senator

✍ George V. GRIGORE

Ștefan Radof s-a născut la 1 decembrie 1934, în Buftea. A fost actor, scenarist și autor al mai multor volume de versuri. A fost fiul lui Ion (Ioan) Radof, născut în Basarabia, la Cot-Chitai, plasa Ismail, județul Cetatea Albă și al Mariei Radof, născută Nicolae, din comuna Butimanu, plasa Răcari, județul Ilfov. Școala primară a făcut-o la Școala Parohială catolică „Sfântul Iosif” din București, apoi a urmat cursul inferior al „Colegiului Național Sfântul Sava”. După reforma învățământului s-a înscris la o școală comercială. După ce a promovat un examen de diferență, aprobat de Ministerul Învățământului, a absolvit în 1952 ultimii doi ani ai Școlii Medii de Comerț Exterior nr. 2, din București, după care a fost repartizat ca funcționar la BNR Ploiești - filiala Puchenii Moșneni. Tatăl său a fost un mic negustor în București până în 1949 când a fost obligat să-și radieze firma. În 1952 a fost arestat pe stradă de Securitate și condamnat politic de Tribunalul Militar București la doi ani muncă silnică - la Canal. După eliberare, a devenit muncitor la „Flacăra Roșie”, apoi pensionar până în 1990 când a decedat. La 3 martie 1953, Ștefan Radof a fost arestat de Securitate, judecat și condamnat de Tribunalul Militar Teritorial 2 la cinci ani muncă silnică, pentru uneltire împotriva orânduirii de stat. „În noaptea când m-au arestat, mi-au ieșit primele fire de păr alb. Tata era la Canal, iar mama era bolnavă, fără serviciu și singură”, a povestit Ștefan Radof. Familia a înaintat recurs, care a fost aprobat ca urmare a Convenției de la Geneva din mai 1955. Deși amnistiat, și-a satisfăcut stagiul militar la o unitate de construcții a D.G.S.M. După lăsarea la vatră, în 1958, a încercat să devină student la Institutul de Teatru. După trei săptămâni a fost descoperit dosarul său, iar el exmatriculat. A lucrat ca manipulator de mărfuri și ambalaje la O.C.L. Alimentara 23 August în halele Obor, apoi ca funcționar comercial. În toamna lui 1960 a fost admis

la Institutul de Teatru, prin garanția politică a maestrului Radu Beligan - care fusese profesorul său în prima tentativă de admitere - și a rectorului facultății, maestrul Costache Antoniu a cărui clasă a absolvit-o în 1964. Avea deja părul cărunt. În 1962 s-a căsătorit cu Doina Hossu, profesoară de fizică și matematici. Și-a început cariera artistică la teatrul din Piatra-Neamț, din 1965 devenind actor al Teatrului Nottara. A fost conferențiar la Academia de Teatru și Film (1990-1994) și profesor la Academia de Artă, Universitatea Hyperion (1996-2000). A fost poet, membru al Uniunii Scriitorilor, din 1991, al UNITER și al Asociației Foștilor Deținuți Politici din România (AFDPR). Între anii 1993-1995 a moderat la TVR 1 show-ul „De la egal la egal... Amical!” (producător: Liviu Tudan). Roluri mai cunoscute pe scena Teatrului Nottara din București în piesele: Deus ex machina; Nemuritorul actor; Oscar; Petrecere într-un pian cu coadă; Platonov; Titanic vals; Soțul păcălit (după Molière). La Teatrul Național Radiofonic are o mulțime de colabărări: Cumpăna dreptății; Dramă la vânatoare; Iubind în taină am păstrat tăcere; Ketty

se mărită; Lina; Micul infern; Nopti fără lună; Nu muriți din întâmplare; Pescărușul; Petrecere într-un pian cu coadă; Stewardesa; Tata Minca; Un roman de dragoste; Zadarnicele necazuri de iubire. Teatrul Național de Televiziune îl solicită pentru piesele Pavilionul cu umbre, Visul unei nopți de iarnă și Enigma din testament. Ca filmografie avem: Ușa (1966); Diminețile unui băiat cuminte (1967); Prea mic pentru un război atât de mare (1969); Dincolo de nisipuri (1974) - Magaie; Vlad Tepeș (1979); Pădurea de fagi (1987); Misiunea (1989) - serial TV; Începutul adevărului (Oglinda) (1994) - Iuliu Maniu. Ștefan Radof a fost și un prolific scenarist. Semnează scenariul Enigma din testament (Teatrul Național de Televiziune, după nuvela „Morminte” de Mihail Sadoveanu); Inelul cu Briliant - după romanul „Amândoi” de Liviu Rebreanu și Crocodilul după Fiodor Dostoievski. Ca poet, îi apar volumele de versuri: Casca de foc (Editura Cartea Românească, 1972); Iris’ (Editura Cartea Românească, 1976); Statui în iarbă (Editura Cartea Românească, 1983); Șoimul în iarnă (Editura Eminescu, 1994); Efectul de seră

(Editura Muzeul Literaturii Române, 2002) și Balade, Doamnelor, balade. (Conține CD), Editura Cartea Românească, 2008.

De-a lungul carierei a primit Premiul A.T.M. și al criticii (în 1980, 1982, 1984, 1986). A fost laureat al festivalului de film de la „Lucarno” cu filmul Prea mic pentru un război atât de mare, laureat al festivalului de teatru de la Nancy 1969 - Franța, laureat al festivalului de teatru de la Arhus 1970 - Danemarca, laureat al festivalului de teatru de la Guanahato 1978 - Mexic, laureat al festivalului de teatru de la Plovdiv 1999 - Bulgaria. La 6 decembrie 2004, la Palatul Cotroceni, președintele României, Ion Iliescu, i-a conferit Ordinul Național Steaua României în grad de Cavaler, maestrului Ștefan Radof, în semn de apreciere pentru îndelungata și fructuoasă activitate artistică, pentru dăruirea și talentul puse în slujba artei spectacolului și a teatrului românesc.

În calitate de membru în Partidul Alianța Civică, (PAC), Ștefan Radof a fost ales senator în circumscripția electorală nr. 42 Ilfov pe listele Convenției Democratice Române, data validării: 21 octombrie 1992. A făcut parte din Grupul parlamentar de orientare civic-liberală - până în septembrie 1993 și, după această dată, din Grupul parlamentar al Partidului Alianței Civice, precum și din două Comisii permanente: Comisia pentru cultură, artă și mijloace de informare în masă și Comisia pentru administrație publică și organizarea teritoriului. Maestrul Ștefan Radof a încetat din viață la 28 martie 2012, lăsând în urma sa imaginile nepieritoare ale personajelor pe care le-a interpretat și minunatele versuri cu care și-a îndulcit clipele. Buftenii recunosc în el o personalitate care onorează localitatea și oferă un exemplu demn de urmat de către tânăra generație. ■

Surse: wikipedia.org; cinemagia.ro; ziarul lumina.ro; aarc.ro, teatral.ro; c.dep.ro; carturesti.ro

Mariana Lucescu, prima femeie antrenor de rugby din lume

Mariana Lucescu (1935-1999) a fost o mare jucătoare de handbal, baschet și volei. Pasiunea pentru rugby a deprins-o de la tatăl ei, care jucase la echipa interbelică Viforul Dacia, și de la soțul ei, Dan Lucescu, fost jucător și arbitru. În 1963, cea care credea că „în rugby și în viață

trebuie să fii mereu primul” a devenit profesoară de educație fizică și sport în comuna Pantelimon (județul Ilfov) pe atunci. Aici a format prima echipă școlară de rugby, antrenând elevii cu pasiune și transmițându-le „microbul” acestui sport, învățându-i și cum să se comporte în

✍ George V. GRIGORE

societate. În plus, a predat și la Clubul Sportiv Școlar nr. 2 din București și a format și influențat generații întregi de sportivi. Printre elevii ei se numără Mircea Paraschiv, Alexandru Dumitru, Stelian Podărescu, Alexandru Rădulescu și George Sava. Supranumită „Doamna de Fier”, „Luceasca” sau „Madame Rugby”, aceasta a condus CSS 2 spre câștigarea a patru titluri naționale (primul în 1972). În 1987 s-a retras din activitate. S-a stins doi ani mai târziu. În orașul Pantelimon, „Doamna de fier” este comemorată în fiecare an. Din 2017, marea sportivă are și o statuie în fața Școlii Generale nr. 1. Bustul onorific a fost realizat de sculptorul Ion Sideri, el însuși fost

sportiv (campion de kaiac-canoe în lotul olimpic al României). „Este un omagiu pe care dorim să i-l aducem noi, toți cei care am fost crescuți de ea, o formă de respect și mulțumire pentru ceea ce ne-a învățat. La această școală din Pantelimon au avut loc

primele ore de rugby conduse de ea și aici am făcut junioratul până la 18 ani. Este un loc plin de istorie, în care prezența Marianei Lucescu s-a făcut simțită zeci de ani. Așteptăm, alături de noi toți iubitorii acestui sport, să ne amintim împreună de Marea Doamnă a Rugbyului Românesc”, a spus antrenorul de rugby Alexandru Achim, care i-a fost elev, unul dintre inițiatorii proiectului. ■

Comuna CERNICA, aventură și istorie

George V. GRIGORE

Comuna Cernica a fost cunoscută sub numele de Cernica-Căldăraru și Cernica-Tânganu, fiind formată din satele Bălăceanca, Căldăraru, Cernica (reședința), Poșta și Tânganu, aparținând de județul Ilfov. Comuna se află în sud-estul județului, pe malurile Dâmboviței (în special pe cel stâng) și pe malurile râului Colentina, în zona de vărsare a acestuia în Dâmbovița. Este traversată de autostrada A2, pe care este deservită de nodul rutier Cernica/Bălăceanca, nod care duce în șoseaua județeană DJ301, drum care leagă comuna spre nord-vest de Pantelimon și spre sud-est în județul Călărași de Fundeni, Vasilați și Budești (unde se termină în DN4). Conform recensământului din 2011, populația comunei se ridică la 10.886 de locuitori. La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna făcea parte din plasa Dâmbovița a județului Ilfov, fiind formată din satele Cernica și Căldăraru, având 922 de locuitori (inclusiv cu călugăriile de la mănăstirea Cernica, pe atunci aflată pe teritoriul comunei, astăzi, în orașul Pantelimon), și 190 de case. Satul de reședință (Cernica) avea 606 locuitori, o școală mixtă cu 30 de elevi (dintre care 8 fete) și o biserică ortodoxă. Pe teritoriul actual al comunei mai funcționa pe atunci și comuna Tânganu, fiind formată din satul eponim de reședință și din cătunul Tânganu-Moară, având în total 883 de locuitori. În ea funcționau o școală mixtă, o mașină de treierat cu aburi și o biserică. Celelalte două sate ale comunei aparțineau în acea vreme altor comune învecinate: satul Poșta făcea parte din comuna Ștubeiu-Orăști, iar satul Bălăceanca - din comuna Bobești-Bălăcanca. În 1925, comuna Tânganu fusese deja desființată, iar comuna Cernica era formată din satele Cernica, Căldăraru, Tânganu, Tânganu-Nou și Tânganu-Moara, având în total 3120 de locuitori și fiind arondată plășii Pantelimon a aceluiași județ. Tot atunci, satul Poșta trecuse de la comuna

Ștubeiu-Orăști la comuna Bobești-Bălăceanca din aceeași plasă. În 1950, la reorganizarea administrativ-teritorială a României comuniste, comuna Cernica a fost arondată raionului 23 August aflat în subordinea orașului republican București, rămânând astfel până în 1968, când a devenit parte a județului Ilfov, fiindu-i arondate și satele Bălăceanca și Poșta. Din 1981, a fost arondată Sectorului Agricol Ilfov, subordonat municipiului București, și devenit din 1998

județul Ilfov.

Trei situri arheologice clasificate ca monumente istorice de interes național

În Cernica sunt trei situri arheologice clasificate ca monumente istorice de interes național. Este vorba de așezarea geto-dacică de la Tânganu, aflată în zona Tânganu-Moară, pe malul stâng al Dâmboviței; de situl de la Bălăceanca, de pe malul drept al aceluiași râu, cuprinzând două telluri - unul din neolitic, aparținând culturilor Boian și Gumelnița; iar celălalt fiind o așezare din Epoca Bronzului, care a dat numele culturii arheologice Glina; și de urmele mănăstirii Iezerul de lângă satul Căldăraru. Cultura Boian datează din prima jumătate a mileniului V î.Hr. și a fost răspândită pe ambele maluri ale Dunării, în toată Muntenia și în Bulgaria de nord. Ocupațiile purtătorilor culturii Boian erau cele obișnuite: cultivarea primitivă a plantelor, creșterea vitelor și mai puțin vânătoarea. Unelte de silex sunt în parte microlite. Din piatră șlefuită s-au făcut

topoare și tesle. Obiectele de aramă sunt foarte rare. Locuințele erau de obicei locuințe de suprafață, din paie, cu acoperișul în două ape, cu vatra într-un colț sau pe mijloc. Ceramica este decorată variat: benzi liniare, impresiuni triunghiulare pe margini, excizii și incrustații cu alb. Plastica, foarte rară, este reprezentată de figurine antropomorfe sau zoomorfe, dovadă că se practica cultul fertilității. Gumelnița este numele dat de arheologi unei culturi neolitice din a doua jumătate a mileniului V î.e.n. Aria de răspândire a culturii cuprinde Muntenia (pe locul fostei culturi Boian), Dobrogea (pe teritoriul ocupat înainte de cultura Hamangia), precum și Bugeacul. Spre sud ocupă majoritatea Bulgariei, atât la nord cât și la sud de Balcani (cunoscută fiind sub numele de Kocadermen-Karanovo VI), ajungând până la Marea Egee în nordul Greciei. Cultura Glina apare pe terasa înaltă a Dâmboviței, care a fost locuită din cele mai îndepărtate timpuri. Pe movila de la Glina s-au descoperit pentru prima oară vestigiile unei culturi materiale datând din epoca bronzului, cca. 1700 î.Hr., și care din acest motiv a fost desemnată cu numele de „Cultura Glina III”. Creatorii acestei civilizații, identificați și în alte părți ale țării (Dealul Melcilor Brașov, în anumite zone din Oltenia) se ocupau cu agricultura, creșterea vitelor și foloseau unelte și arme din bronz. În afara acestora, alte zece obiective de pe teritoriul comunei Cernica sunt incluse în lista monumentelor istorice din județul Ilfov, monumente de interes local. Șapte dintre ele sunt clasificate ca situri arheologice - un sit din vatra satului Bălăceanca; altul în punctul „La malul trăznit” din același sat; trei așezări din satul Căldăraru din diverse epoci: Epoca Bronzului, geto-dacică și daco-romană; și situl de la Poșta. Alte două obiective sunt clasificate ca monumente de

arhitectură - biserica „Adormirea Maicii Domnului” din Tânganu (1853) și biserica cu același hram din Bălăceanca (1870). Un monument este clasificat ca monument de for public - crucea comemorativă a celor căzuți în Primul Război Mondial, monument aflat în satul Cernica, datând din 1920.

Biserica „Adormirea Maicii Domnului” din Tânganu, monument istoric

Tânganu este unul dintre satele comunei Cernica. Localitatea are stație de cale ferată pe tronsonul București - Oltenița. La sfârșitul secolului al XIX-lea, satul era reședința unei comune formate din satele Tânganu și Tânganu-Moara (astăzi unite); comuna făcea parte din plasa Dâmbovița a județului Ilfov, având 883 de locuitori. În comună funcționau o biserică, o

școală mixtă și o mașină de treierat cu aburi. Comuna a fost însă desființată la scurt timp, ea fiind înainte de 1925 inclusă în comuna Cernica-Căldăraru, care și-a luat cu această ocazie numele de Cernica-Tânganu. Biserica din sat, cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” (sec. XIX) este monument istoric. Până în 1853, locuitorii satului Tânganu participau la slujbele ținute în vechea Mănăstire Tânganu, ctitorie a lui Radu cel Frumos (1462-1470). Ruinele mănăstirii au dăinuit până pe la mijlocul secolului al XX-lea și se aflau înainte de intrarea în sat, în pădure. În 1853 se construiește în centrul satului Tânganu o biserică nouă, în formă de navă. Redam integral textul pisaniei, care este inscripționată cu literă chirilică: „Această Sfântă Biserică, în care se praznuiește hramul Adormirea Maicii Domnului, s-a zidit din temelie în zilele M. Sale Domnului Stăpânitor Barbu D. Știrbei B.B., fiind patriarh al Ierusalimului Preafericitul Kiril și Mitropolit al țării Prea Sf. Sa Părintele Nifon, în epitropia Prea Cuviosului Văcăreșteanu Iov Kavalier - 1853 - 15 August”. Forma inițială a bisericii a fost de „corabie” sau navă și acoperită cu șindrilă. În anii 1870-1873 locașul este acoperit cu tablă. În 1898 acestuia i s-a adăugat un pridvor din paie, iar pisania originală rămâne în interiorul pridvorului. Din 1914 încep renovări și transformări importante. Se fac două turle mici în locul celei inițiale și o cupolă mică centrală. E pictată de P. Ioanid din București. De asemenea, se fac subzidiri, iar pridvorul se reface din zid. Se acoperă din nou cu tablă, cu Wolfnetter din plumb. Tot între anii 1914-1915 se pictează icoanele de pe tămplă, de către pictorul N. Vasilescu - Pantelimon. În anul 1938, în

timpul preotului Ioan Gr. Popescu, se transformă în „cruce”, prin adăugarea sanurilor (zidurile vechi ale „corabiei” rămân), iar cupola centrală este transformată, devenind o cupolă mare în opt laturi, puternic consolidată cu grinzi de beton, sprijinite pe zidurile vechi ale „corabiei” inițiale. În anul următor, în 1939, se pictează din nou în ulei de pictorul Ghe. Ionescu. Rezistă foarte bine la cutremurul din 1940. Până în anii deceniului 1970-1980, biserica nu a mai suferit modificări și reparații importante. După cutremurul din 1977, când zidurile sunt puternic deteriorate, iar cupola Sfântului Altar cade peste Sfânta Masă, biserica este consolidată cu stâlpi și centuri din beton armat, iar în anul 1979, acesteia i se reface învelitoarea din tablă galvanizată. Între aprilie 1980 și octombrie 1982, biserica este renovată în totalitate, prin refacerea tencuielilor interioare și exterioare de la cărămidă. În exterior se aplică tehnica „praf de piatră”, iar în interior se face din nou pictura în tehnica „fresco”, de către pictorul C. Nachescu. Biserica a fost resfințită la 31 octombrie 1982. În 1986 se reface și pardoseala prin placarea cu marmură albă peste lespezile de piatră tocite de trecerea vremii și se face mobilier nou: străni din stejar masiv, lăcuite, și lambriu din brad de jur împrejurul zidurilor pe interior. În anii 1990-2000 se construiește din temelie „casa parohială”. Urmează construirea în partea dreaptă a bisericii a unui complex „bisericesc social-cultural”, format din clopotniță de zid, bibliotecă și cancelarie parohială, cantină socială și capelă. Deja proiectul intră în lucru în primavara anului 2009. Biserica are câteva obiecte și icoane vechi (unele chiar de la fosta Mănăstire Tanguu) cu care s-a și inițiat o vitrină, în cancelaria parohială.

Bălăceanca

Satul Bălăceanca se află aproape de valea Dâmboviței. Pe teritoriul satului se află un spital de boli psihice. În sat s-au descoperit urmele unei așezări cu necropolă care datează din mileniul al IV-lea î.Hr., precum și o așezare datată secolele 6-7 d.Hr. Biserica din sat (sec XIX), cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” este monument istoric. A fost construită între anii 1880-1884, de familia boierului grec Eftimie și Sofia Diamandescu, fost primar al Capitalei, pe temelia unei bisericuțe vechi din lemn, pictura în ulei fiind realizată de pictorul Anton Serafim. La început, biserica actuală a avut dimensiuni mai mici, dar după cutremurul din 10 noiembrie 1940 a fost renovată, consolidată și extinsă la pridvor

cu 4 m, executându-se și lucrări de restaurare a picturii. Casa parohială a fost construită în anul 1933, cu sprijinul autorităților locale și județene, iar clopotnița în anul 1943, an în care și cimitirul parohial este refăcut, reamenajat și mărit la un hectar, fiind împrejmuit cu gard din beton. După cutremurul devastator din 4 martie 1977, turla mică a suferit modificări, prilej cu care sfânta biserică a fost acoperită în întregime cu tablă nouă galvanizată. În 1991, este restaurată pictura bisericii de pictorul Marian Bonea. Tot în 1991 s-a refăcut împrejmuirea Sfintei Biserici și a Casei Parohiale cu gard din lemn. În 2002 s-au realizat alte lucrări importante. În 2008 s-au realizat aleea centrală betonată și porțile din fier forjat de la intrarea în Cimitirul Parohial. Slujba de resfințire a bisericii a avut loc în ziua de 15 august 2009. În Căldăraru mai avem Biserica Sfinții Arhangheli Mihail și Gavrii, construită în prima jumătate a secolului trecut. Pisană acestei biserici mărturisește următoarele: „Ziditu-s-a acest Sfânt locaș cu hramul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavrii în anul 1937, în satul Căldăraru, comuna Cernica, județul Ilfov, ctitorita fiind de Protosinghelul Zosima Părvulescu, egumenul Mănăstirii Cernica, de familia Zmaranda și Zamfir Arghirescu și enoriașii satului, în timpul preotului Grigore Cruceanu, sfințindu-se în ziua de 8 noiembrie, de către Episcopul Vicar Veniamin Pocitan”. În urma cutremurului din anul 1977, biserica a fost amplu consolidată, reparată și restaurată. Înainte de anul 1986, părintele Gherman Alexandru se îngrijește de repictarea întregii biserici, în frescă. Astăzi, cea mai mare comoară a bisericii o reprezintă cinstitele Moaște ale Sfântului Arhidiacon Ștefan (un deget). Piesa de rezistență o reprezintă, însă, încăperea (devenită prea mică pentru toate achizițiile preotului paroh) în care părintele Guțea a strâns, de-a lungul a 30 de ani, diferite obiecte bisericesti, sau care au legătură cu satul românesc, cu tradițiile acestuia. Pentru a fi expuse enoriașilor, într-un decor adecvat valorilor lor, administrația locală intenționează, potrivit declarației preotului paroh, construirea unui muzeu etnografic, chiar în curtea bisericii.

Biserica Sfinții Apostoli Petru și Pavel din Cernica

Biserica Sfinții Apostoli Petru și Pavel din Cernica, a cărei piatră de temelie a fost pusă în vremea mitropolitului Calinic, în 1884, a fost terminată și dată cultului în vremea mitropolitului Iosif

Gheorghian, la 29 iunie 1887, în ziua în care și-a prăznuit și pentru prima dată hramul: Sfinții Apostoli Petru și Pavel. Actuala biserică din Cernica este construită pe locul uneia mai veche, de către credincioșii parohiei Cernica, în frunte cu călugărul Eftimie de la Mănăstirea Cernica, precum și cu primarul de atunci, Mihail Arghirescu, preoții deservenți în funcție la acea vreme (Ioan Duhovnicul și fiul acestuia, Alexandru Popescu), monahia Tecla de la Mănăstirea Pasărea și mulți alți evlavioși creștini, o parte dintre ei fiind trecuți pe o plachetă comemorativă din marmură albă sculptată, așezată în Sfântul Altar, la Proscomidar. Din 1989, preotul paroh Melinte Grigore a inițiat și executat ample lucrări de restaurare și consolidare, lucrări de subzidire cu temelii noi, exterior în praf de piatră, la acoperiș vopsitorie; a ridicat și clădirea actuală a clopotniței, fiind zidită și împodobită cu picturi în mozaic, la fel ca și peretele frontal al bisericii ce a beneficiat și de refacerea integrală a pridvorului. Tot cu această ocazie s-a refăcut și pictura, care

Surse: wikipedia.org; extrempark.ro; amfostacolo.ro; calatorim.ro; phoenixcernica.ro; cernica.ro; jurnaluldeilfov.ro; enciclopediaromaniei.ro; ghidulprimariilor.ro; mindat.org; voxcernica.ro

nu mai beneficiase de nicio restaurare din 1939, de către pictorii Murariu Nicolaevici și Marian. Începând cu 1990 s-a trecut la recuperarea bunurilor care au aparținut bisericii.

Monumente comemorative

Poșta este un sat în comuna Cernica. Imediat după el în partea stângă se află Bălăceanca, în partea dreaptă se află Fundeni. Legătura dintre județele Ilfov și Călărași se face între câmp și drum, asta incluzând și drumul către Pițigaia. Mai are legături și cu Cernica, Glina, Căldăraru și Cățelu. Credincioșii din Parohia „Sfântul Gheorghe” - Cernica, din satul Poșta, Protopopiatul Ilfov Sud, se pot ruga într-o nouă biserică. Locașul de cult a fost târnosit de curând. Noua biserică a Parohiei „Sfântul Gheorghe” a fost construită

începând cu anul 2007. Monumente comemorative avem în satul Cernica și în satul Tânganu. Crucea comemorativă a Eroilor căzuți în Primul Război Mondial din satul Cernica a fost ridicat prin subscripție în memoria și glorificarea eroilor din localitate care au luptat și pierit în 1916-1918. Monumentul eroilor căzuți în Primul Război Mondial situat în Tânganu a fost ridicat în cinstea locuitorilor - eroi participanți. Urmașii lor au construit în 1924 monumentul eroilor din curtea bisericii „Adormirea Maicii Domnului”.

Unități de învățământ

Ca unități de educație școlară și preșcolară avem Grădinița nr. 1 cu program prelungit Cernica, Grădinița nr. 2 Tânganu, Grădinița nr. 3 - Poșta, Grădinița nr. 4 Bălăceanca, Grădinița nr. 5 Căldăraru, Școala Gimnazială nr. 1 - Cernica, Școala Gimnazială nr. 2 - Tânganu, Școala Gimnazială nr. 3 - Bălăceanca. Pe raza comunei Cernica funcționează și Institutul Teologic Adventist. În plan există construirea unei case de cultură în satul Cernica. Stadionul comunal Cernica este de asemenea o realizare a Consiliului Local. În apropiere se află Mănăstirea Cernica, cel mai mare așezământ monahal de cultură, spiritualitate și artă religioasă din Țara Românească. ■

Toamna amintirilor la CCD Ilfov, „In memoriam, Alexandru Ionescu“

Parcă niciun anotimp nu este mai potrivit pentru nostalgii și aduceri aminte decât toamna, iar, dintre lunile ei, noiembrie este cea mai propice pentru un periplu printre amintiri.

Un astfel de periplu a fost organizat, la 13 noiembrie 2020, de Casa Corpului Didactic Ilfov, care a reunit la evenimentul „In memoriam“, oameni și mărturiile lor despre cel care a fost un om între oameni, prof. univ. dr. Alexandru Ionescu (1932-2020), la patru luni de la marea trecere...

S-au întâlnit, în spațiul online (din motive anti-Covid), prieteni ai celui dispărut, colaboratori și oameni care l-au cunoscut într-un moment sau altul al vieții lor. Timp de două ore au fost depănate amintiri, prezentându-se aspecte din viața omului de știință, biologului vizionar, cercetătorului ecologist, scriitorului, omului politic Alexandru Ionescu.

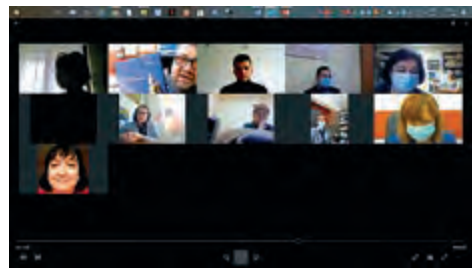
Au punctat cele mai importante aspecte din viața și cariera sa Jean Vasile de la Ecomondia, Lucreția Băluță, expert

programe UNESCO, prin cele câteva pagini trimise, pline de sensibilitate, Cristiana Sima, directorul Colegiului Ecologic „Alexandru Ionescu“ de la Pitești și Elena Popescu, una din colegele de la Institutul de Cercetări de la Fundulea. Calde omagii și impresii sincere au exprimat și prof. Nică D. LupuU, precum și prof. Marius Ovidiu SebeE, martori la atâtea vizite ale domnului profesor la CCD Ilfov.

Cu emoție în glas, Daniela Sima, director la Școala Gimnazială nr. 1 Cornetu, împreună cu elevul Cosmin Gabriel Ursu, elev în clasa a VIII-a, au oferit o suită de imagini cu profesor Al. Ionescu, din timpul proiectelor derulate în școală când acesta, în calitate de președinte al Ecomondia, a inițiat o serie de activități extrașcolare, multe dintre ele în Săptămâna „Școala Altfel“ pentru elevii școlii pasionați de biologie și ecologie, interesați de protecția mediului și de conduita ecologică.

În aceeași notă, Casa Corpului Didactic Ilfov, prin directorul Florin Petrescu, a

realizat o evocare a colaborării cu prof. Al. Ionescu, prezentând fotografii deosebite de pe parcursul activităților la care CCD Ilfov l-a avut ca invitat: ediții aniversare ale Săptămânii CCD Ilfov, activitatea intitulată „Parteneri și parteneriate“, apoi evenimente prilejuate de Ziua Internațională a Cărții și Dreptului de Autor - 23 aprilie - precum și a bibliotecilor școlare, culminând cu cele câteva lansări de carte, dintre care cea mai importantă fiind cea trilogiei dedicată obiceiului „Cucilor“, când domnul profesor a venit însoțit de soție și prieteni dragi.

Prețuind cartea și având cultul lecturii, al studiului, Alexandru Ionescu a donat în repetate rânduri cărți și reviste Bibliotecii CCD Ilfov, contribuind la îmbogățirea fondului documentar. Ultima colaborare cu CCD Ilfov a avut loc în plină pandemie, la 9 mai 2020. Pentru a marca Ziua Europei, la CCD Ilfov a fost organizată o masă

rotundă în regim online, titlul fiind inspirat din cruda realitate: Europa la masca ideilor. Alexandru Ionescu a fost invitat deoarece își exprimase în 2016 opinile despre soarta UE, în cartea „A venit timpul să fim și eurosceptici?“ iar cartea „Într-un vârtej de turpitudini și înșelăciuni“ tocmai văzuse lumina tiparului, fiind adusă „caldă“, de la editura Ecomondia Stilus. Onorându-ne cu participarea, cu elocința caracteristică, a prezentat cartea, în acel memorabil 9 mai 2020, făcând legătura cu cea apărută în 2016.

În ciuda titlului și a imaginii apocaliptice de pe coperta cărții, mesajul transmis a fost unul optimist. Dl profesor ne-a încurajat să prețuim valorile europene și să nu abdicăm de la a le respecta, indiferent cât de multe adversități ne stau în cale. Exemplul pe care l-a oferit la finalul cărții este al soției sale căreia această carte îi este dedicată. Dedicția este plasată, nu întâmplător, la final, fiind, în același timp, o încheiere fericită, de ce nu - un happy-end.

Cine s-ar fi gândit că în 9 iulie 2020, la două luni de la acest moment, inima dlui profesor va înceta să bată, iar, la 13 noiembrie 2020 vom vorbi despre dl profesor la timpul trecut. În încheierea evenimentului din 13 noiembrie a fost înmănat Premiul de Excelență „Alexandru Ionescu“ pe anul 2020, prof.univ. dr. Florin Petrescu, director al CCD Ilfov. ■

Horia Petrescu, Bibliotecar CCD Ilfov

Clasa virtuală: provocări și soluții didactice (II)

Cristina SIN, Școala Gimnazială nr. 1 Pantelimon

Predarea cunoștințelor

Procesul efectiv de predare a cunoștințelor reprezintă una dintre cele mai importante etape ale demersului instructiv și stă la baza acumulării de cunoștințe și a formării de competențe. Modul în care sunt sistematizate și prezentate elevilor informațiile determină gradul de succes în asimilarea și consolidarea lor. Din aceste considerente, profesorul trebuie să structureze informația într-o manieră accesibilă și în concordanță cu nivelul clasei și cu nevoile elevilor.

Probleme

(1) Spre deosebire de condițiile în care se desfășoară lecțiile în sala de clasă, unde este foarte important să dispunem de un suport vizual al informațiilor precum tablă, afișe, videoproiector, predarea la distanță anulează disponibilitatea acestor materiale didactice,

privând procesul de predare de mijloacele deja stabilite, însă deschizând alte oportunități.

(2) În plus, apare distanțarea fizică foarte mare care face ca prezența profesorului să nu mai atragă atenția elevului, iar vocea sa să nu mai aibă greutatea obișnuită, două elemente care, de altfel, își spun cuvântul în timpul lecțiilor față-în-față.

(3) O altă problemă este aceea a dificultății de a urmări *feedbackul* elevilor, întrucât ei se află, fizic, într-un mediu incongruent cu activitatea în care sunt implicați. Este de la sine înțeles faptul că procesul de educație instituționalizat influențează comportamentul elevului prin aceea că îl determină să se îndepărteze de obișnuințe, gesturi sau vocabular utilizate în mod obișnuit în mediul familial sau în alte medii non-formale. În cazul de față, elevii se situează tot în mediul familial, însă sunt nevoiți să aibă o conduită

compatibilă cu școala, fiind conștienți de faptul că între ei și colegi / profesor stă doar un microfon (pe care îl pot opri la nevoie fără a întrerupe lecția) sau o cameră video (care se supune aceleiași condiții). Prin urmare, apare problema imposibilității profesorului de a observa comportamentul natural al elevului - o sursă importantă a feedback-ului nonverbal.

(4) *Lucrul în echipă* a reprezentat, de asemenea, o problemă, deoarece elevilor le-a fost mai greu să se împartă în grupe, iar mie mi-a fost mai greu să îi supraveghez. Lucrul în echipă este o metodă deosebit de importantă pentru dezvoltarea competențelor și nu poate lipsi mult timp din procesul educativ-instructiv fără urmări importante asupra capacității elevilor de a comunica și de a conlucra pentru rezolvarea unei probleme.

Soluții

Pentru problema suportului vizual al informației poate fi folosit un program de procesare de text (interactiv și editabil) sau prezentări Microsoft Power Point, împărtășite în timp real cu elevii. Pentru elevi a fost mai ușor să folosească editorul Microsoft Word, întrucât, la orele de gramatică, de exemplu, puteau să scrie fraza, apoi să distanțeze cuvintele și

rândurile care alcătuiau fraza, pentru a lucra într-un mod clar și spațiat, fără a șterge. În plus, au putut utiliza culori și, spre deosebire de tabla tradițională, puteau ajusta aranjarea în pagină a textului.

În ceea ce privește cea de-a doua problemă, se impune verificarea riguroasă a calității sunetului din timpul lecției (prin chestionarea fiecărui elev și testarea periodică prin întrebări de verificare a informațiilor tocmai enunțate).

O metodă eficientă este și cea a discuției preliminare cu toți elevii pe o temă la alegere, cu scopul de a reduce din efectele distanțării sociale, fiind cunoscută nevoia psihologică a elevilor de a-și împărtăși întâmplări din perioada de izolare. Referitor la feedbackul nonverbal, o soluție parțială pe care am găsit-o este înlocuirea lui cu cel verbal, însă repetat la intervale mai scurte de timp.

Pentru problema lucrului în echipă am ales opțiunea *Rooms* din platforma Zoom, care permite gruparea participanților (în „camere“) fără a-i deconecta din spațiul comun de interacțiune. Am procedat astfel la lecția *Moara lui Călfar* de Gala Galaction, unde copiii au trebuit să delimiteze planul realității de planul visului, în care tânărul Stoicea reușea să ducă o viață împlinită alături de familia sa. ■

Povestea unui proiect Erasmus+

prof. Cristina STOEAN, Coordonator proiect

Orice poveste începe cu „a fost odată“. Povestea proiectului nostru Erasmus+ începe cu „se întâmplă acum“. La 2 noiembrie 2020, a avut loc la Școala Gimnazială nr. 1 din 1 Decembrie deschiderea festivă a proiectului Erasmus+ 2020 „Profesori creativi, elevi de succes“, care se va desfășura pe o durată de 18 luni, la care au fost „prezenți“ online și reprezentanți ai Inspectoratului Școlar Județean Ilfov și ai Casei Corpului Didactic Ilfov. Astfel, 13 cadre didactice care își desfășoară activitatea în Școala Gimnazială nr. 1 din 1 Decembrie, de la nivelurile preșcolar, primar și gimnazial, vor avea ocazia să participe la cursuri de formare în spațiul european pentru dezvoltarea competențelor în ceea ce privește utilizarea de noi metode și strategii în desfășurarea activităților formale și nonformale, pentru a inspira creativitatea și motivația elevilor la clasă și asigurarea succesului școlar al acestora. În perioada iunie-septembrie 2021 vor participa la patru cursuri de formare care vor avea loc în țări europene ca Italia, Cehia și Spania. Această oportunitate va asigura realizarea unor schimburi de experiențe și bune practici a cadrelor didactice cu profesori din alte școli europene, sporind capacitatea de internaționalizare a actului educativ oferit, dimensiunea europeană a acestuia și plasarea instituției în spațiul Erasmus+. ■

Pagină coordonată de prof. dr. Florin PETRESCU, director al CCD Ilfov